

serne i § 12 er naturligt sammenhængende med amtsrådets tilsynsopgave.

Det følger af bestemmelsen i § 16, at Kystinspektoratet kan påse, at de for den offentligtretlige tilladelse til anlægget fastsatte vilkår overholdes, men et konstant, løbende tilsyn fra Kystinspektoratet er det ikke nødvendigt at praktisere. Et samarbejde mellem amtsrådet og Kystinspektoratet vil naturligt udvikle sig i fortsættelse af den eksisterende praksis således, at vanskelige problemer vil kunne vurderes i fællig.

Til § 8.

Stk. 1 svarer til digelovens § 10, stk. 1.

Bestemmelsen i stk. 2 har sit forbillede i vandløbslovens § 67.

Til § 9.

Bestemmelsen omfatter alle nødvendige udgifter til gennemførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger, herunder udgifter til sagens forberedelse, udførelse og tilsyn.

Det vil være praktisk, at amtskommunen forskudsvis kan afholde udgifterne.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til digelovens § 8, stk. 2, og § 17, stk. 1, 7. pkt.

Til § 11.

Det følger af bestemmelsen i stk. 2, at en udgiftsfordeling, der er fastsat af en landvæsenskommission eller en overlandsvæsenskommission i henhold til den gældende lovgivning, kan ændres af amtsrådet.

Til § 13

Bestemmelsen svarer til digelovens § 12. Datoen 1. oktober er affasset med kommunens tilrettelæggelse af opkrævning af ejendomsskat for det følgende kalenderår.

Til § 14.

Bestemmelsen har samme reelle indhold som digelovens § 4.

Til § 15.

Bestemmelsen svarer til digelovens § 15.

Til § 16.

Uden tilladelse må der ikke etableres faste anlæg og indretninger på søterritoriet. Dette gælder også høfder, bølgebrydere og andre kystsikringsanlæg. Dette følger af statens højhedsret over søterritoriet. Tilladelser meddeles af trafikministeren, der for kystsikringsanlægs vedkommende har delegeret sin kompetence til Kystinspektoratet, jfr. bekendtgørelse nr. 451 af 17. oktober 1980. Denne ordning opretholdes uændret.

En sådan generel kontrol med anlæg på søterritoriet er af mange grunde nødvendig. Hvad specielt kystsikringsanlæg angår, er der den særlige yderligere grund, at kystsikringsanlæg på én kyststrækning meget ofte kan have skadelig virkning for en nabokyststrækning. En typisk situation er den, at en høfde i kraft af materialevandringen vel samler materialer på ét sted, men samtidig bevirker, at en nabostrækning underforsynes med materialer (læsideerosion). Kystsikringsanlæg bør derfor som regel ikke vurderes og udføres ud fra, hvad der tjener en enkelt ejendom, men for en større strækning. Der kan være tale om, at anlægget, hvis det udføres, bør have en større udstrækning, og der kan være tale om en bestemt udformning af anlægget for at modvirke negative virkninger andetsteds.

Hertil kommer, at foranstaltninger til imødegåelse af kystnedbrydning kan være andre end faste anlæg. Et vigtigt eksempel herpå er i de senere år kystfodring, det vil sige kunstig tilførsel af materialer (sand eller ral) til strandbred eller den kystnære del af søterritoriet. Som andre eksempler kan nævnes planering af en strandbred for at udjævne »trug«, hævning af strandplanet i almindelighed og rørlægning af vandløb, der eroderer i strandbredden.

Omvendt vil indgreb på strandbredden kunne forringe kystens modstandskraft ikke blot på det bestemte sted, hvor indgrebet sker, men også i almindelighed.

Det følger heraf, at en hensigtsmæssig stillingtagen til, hvorledes beskyttelse af en given kyststrækning bør ske, ikke kan foretages for søterritoriet og strandbredden hver for sig, men bør undergives en helhedsvurdering. Der er med andre ord samme behov for en kontrol med kystsikringsforanstaltninger på strandbredden som på søterritoriet, ligesom der er behov for en kontrol med, at der ikke foretages indgreb på strandbredden til skade for kysten.

Det foreslås derfor, at der for fremtiden skal indhentes tilladelse til kystbeskyttelsesforanstalt-